

Проведене порівняльне дослідження кримінальної відповідальності за умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за законодавством України та Норвегії дає можливість зробити наступний висновок. Можна сказати, що норвезьке законодавство є більш розвинутим ніж українське, адже воно враховує матеріальний аспект у сімейних відносинах і покладає на обох батьків відповідальність за свою дитину. Щодо законодавства України, то я вважаю, що воно потребує перегляду статті 117 КК України, адже суспільна небезпечність цього злочину суперечить його законодавчій оцінці.

Література

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26. Ст. 131.
2. Уголовное законодательство Норвегии: пер. с норвежского. Санкт-Петербург: Юридический центр Пресс, 2003. 375 с.
3. Кримінальне право України. Особлива частина: підручник / М.І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов та ін.; за заг. ред. М.І. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. Київ: Юрінком Інтер, 2005. 544 с.
4. Семенюк І.С. Відповідальність за умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за кримінальним законодавством України та зарубіжних країн : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Запоріжжя, 2017. 20 с.
5. Сосніна О.В. Кримінальна відповідальність за вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за законодавство держав континентальної Європи. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету. Юридичні науки*. Львів, 2018. Вип. 7. С. 200-211.

УДК 343.352(043.2)

Черіпко М.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Лисько Т.Д., к.ю.н., доцент

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Впровадження реформ в країні та розбудова правової держави потребує врахування рівня корупції у всіх сферах життєдіяльності суспільства задля отримання реальних фактичних результатів та максимальної ефективності у діяльності з протидії.

Питання боротьби з корупцією стали предметом пильної уваги в діяльності усього державного механізму, а також контролю з боку громадськості та ЗМІ, що підтверджує актуальність дослідження, незалежно від форм прояву такого явища як корупція.

Аналіз сучасної вітчизняної літератури дає підстави стверджувати, що огляд проблематики боротьби з корупцією здійснюється у певних напрямках, зокрема систематизувавши можна виділити наступні:

- 1) що пов'язані та стосуються безпосередньо виникнення корупції;
- 2) які стосуються питань розвитку та поширення корупції у суспільстві та державі;
- 3) проблеми, що спричинені відсутністю ефективності та результативності реалізації заходів антикорупційної політики [3, с. 43].

3 квітня 2017 р. Кабінет Міністрів України затвердив Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду на період до 2020 р.

У ньому сформовано такі цілі антикорупційної реформи: 1) мінімізація можливостей для проявів корупції; 2) збільшення ризику відстеження і покарання за корупційну поведінку та мінімізація її наслідків; 3) усунення толерантного ставлення до проявів корупції.

Виходячи з цих цілей Урядом визначено такі ключові пріоритети на 2017–2020 роки:

1) забезпечення подальшого зменшення можливостей для корупції в державному секторі. Задля досягнення цього результату Уряд планував такі заходи: - зміцнення інституціональної інфраструктури та підвищення потенціалу з планування та реалізації політики антикорупційними установами (зокрема, забезпечення ефективної роботи превентивних антикорупційних органів, завершення формування ДБР та НАВРУА); - забезпечення функціонування системи електронного декларування в повному обсязі; - зміцнення системи контролю фінансування політичних партій;

2) забезпечення фінансування антикорупційних інституцій (НАБ, САП, НАЗК, НАВРУА, ДБР) в обсязі, достатньому для організації їх діяльності і забезпечення ефективної роботи;

3) забезпечення ефективної координації роботи з проведення антикорупційної реформи (зокрема шляхом налагодження співробітництва, обміну досвідом та інформацією між окремими органами для досягнення спільних цілей подолання корупції в Україні);

4) оновлення Антикорупційної стратегії, яка визначатиме ключові цілі та показники оцінки прогресу у проведенні антикорупційної реформи. Програма з імплементації Стратегії складатиметься з переліку конкретних ініціатив та кроків, відповідальних за виконання та строків досягнення зазначених у Стратегії цілей [1, с. 19-20].

Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду на період до 2020 року в контексті протидії корупції є документом, який не повною мірою враховує існуючу ситуацію в антикорупційній сфері; практично не кореспондує з Антикорупційною стратегією на 2014 – 2017 роки та державною програмою з її реалізації; лише частково узгоджується з антикорупційними положеннями Програми діяльності Уряду,

затвердженої ним же у 2016 році. Передбачені ним пріоритети та напрямки активності є занадто абстрактними для того, щоб можна було говорити про контроль за станом їх реалізації. Тим більше, що цей документ не визначає ні конкретних суб'єктів, відповідальних за реалізацію антикорупційних ініціатив / пріоритетів, ні кінцевих термінів їх реалізації.

Враховуючи вище викладене, можна зробити висновок, що документи антикорупційної політики, на жаль, мають у більшості випадків виключно декларативний характер. Збільшується кількість державних органів та установ метою діяльності яких є виявлення, контроль, запобігання та притягнення до відповідальності осіб, що вчинили корупційні правопорушення та злочини, проте немає фактичного результату. Питання залишається відкритим також щодо наявності політичної волі для боротьби з корупцією.

Отже, ми отримуємо результат у випадку, коли уже існуючі органи та установи покажуть реальний результат своєї діяльності.

Література

1. Альтернативний звіт з оцінки ефективності впровадження державної антикорупційної політики / М.І. Хавронюк, О.В. Калітенко, Д.О. Калмиков та ін.; за заг. ред. М.І. Хавронюка. Київ, 2019. 359 с.

2. Борець Т.О. Сучасний стан та проблеми протидії корупції в Україні. URL: <http://univd.edu.ua/uk/dir/1870> (дата звернення: 24.03.2020).

3. Пархоменко-Куцевіл О.І. Формування та розвиток сучасних антикорупційних органів державної влади як основа запобігання та подолання корупції: теоретико-методологічний аналіз: монографія. Київ: ДП «Вид. дім «Персонал», 2019. 308 с.

УДК 343.241(043.2)

Чернявська Р.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Сисоева В.П., к.ю.н., доцент

ПОНЯТТЯ ПОКАРАННЯ В ДОКТРИНІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

Кримінальне право прийнято розглядати як вчення про злочин та покарання, між якими існує тісний зв'язок, однак самі поняття відрізняються одне від одного. Злочин є діянням, яке небезпечне для суспільства, спрямоване проти прав та інтересів людини, суспільства, держави, а покарання – це захід, спрямований на захист порушених прав та інтересів. Покарання є наслідком факту вчинення злочину, і саме завдяки йому усувається конфлікт між державою та особою, встановлюється нормальний стан існуючого правопорядку та